WASHINGTON D C

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 20. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 25-го СІЧНЯ 1951. No. 20. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 25, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0807 4-0237 Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

КОМІСІЯ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕКИ ПЕРЕД КОМУНІСТИЧНИМ САБОТАЖОМ

Вашингтон, 23 січня. — Президент Труман покликав до життя комісію з дев'яти членів, яка має на цілі перевести основні студії над комуністичною підривною діяльністю, над їхніми зрадливими потягненнями, саботажем, шпигунством і небезпечністю до уряду і поробити старання, щоб забезпечити країну перед наслідками такої роботи. Водночас комісія має обов'язок подбати, щоб були збережені громадянські права людини, запоручені конституцією. На чолі цієї комісії поставлений пенсіонований адмірал воєнної фльоти, Честер В. Німіц, а крім нього буде назначених ще вісім безпартійних осіб, яких імена будуть проголошені негайно. Організація буде мати назву: „Комісія Внутрішньої Безпеки й Особистих Прав". Президент згадав, що така забезпека є злучена з світовим зударом між свободою і комуністичним імперіялізмом. Він залишив адміралові вільну руку у переведенні студій, даючи йому рік часу на те, однаке в міжчасі комісія має скласти звіт із своєї праці.

ФУНДАЦІЯ ФОРДА ВІДКРИВАЄ БЮРО В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Фундація Форда встановить свою головну кватиру в Ню Йорку під ч. 575 Медісон Евеню. Це буде одно з трьох бюр, які втримуватиме фундація під керівництвом свого президента, Павла Г. Гофмана, недавнього Адміністратора Економічної Кооперації. Вона має на меті чоловіколюбні цілі, які були проголошені в вересні 1950 р. Загальна мета це праця для добробуту людства в таких ділянках: Світовий мир, скріплення демократії, поліпшення економічного положення в цілому світі, поширення освітніх засобів і основні студії над людською поведінкою.

Головою нюйорського бюра буде Бернард Градіс, колишній помічник секретаря торгівлі. Він вже має тимчасове бюро в готелі Дрейк, при Парк Евеню і 57 вулиці. Завданням нюйорського бюра буде зосереджувати програму і плянування проєктів, а теж прислухатися, що говорять у Вашинґтоні і в Об'єднаних Націях.

ВЕРХОВНИЙ СУД ЗНОСИТЬ ДОЗВОЛИ НА ПРОПОВІДНИЦТВО НА ВУЛИЦЯХ

Вашингтон. — Верховний Суд Злучених Держав зніс обмеження свободи слова, яке міститься в розпорядку міської ради Ню Йорку, щоб проповідники, які хочуть виголошувати проповіді на вулицях, вибирали на це дозволи („лайсенс"). Рішення запало більшістю вісьмох голосів проти одного.

БОНУС ДЛЯ МІСЬКИХ РОБІТНИКІВ НА ЧАС ДОРОЖНЕЧІ

Ню Йорк. — Оціночна Рада ухвалила признати по $250 річно на поправу життєвих відносин для 120,000 міських робітників і службовиків, які заробляють менше ніж по $7,500 річно. Загальний видаток на бонусе буде виносити $30,000,000 на рік. Бонус почне виплачуватися від 1 березня. Його розділять на 12 частин так, щоб можна виплачувати при місячній платні. Плян не обіймає учителів ані робітників, що підлягають під транспортації.

• Югославський і грецький уряд почали в Атенах переговори для повного відновлення теж господарських стосунків між обома країнами.

БЕРУТЬСЯ СЕРІОЗНО ДО РЕКЕТІРІВ І ПАЧКАРІВ

Вашингтон. — Сенат ухвалив поставити під суд Джова Адониса і сімох інших його товаришів за непослух Конгресові, коли вони відмовилися бути свідками в сенатській комісії для прослідження злочинів. Крім Адониса найшлися на листі винуватих: Тоні Акардо з Шікаґо, Джек Драґна з Лос Анджелес, Пат Манно з Шікаґо, Волтер М. Печарт з Сан Франсіско і трьох людей з Ню Джерзі. Їх жде кара одного року тюрми і $1,000 гривни. — З Ню Йорку повідомлюють, що там арештовано жінку, яка приїхала з Чехії на летунський майдан Айделвайлд, коли вона пробувала перепачкувати в підошвах свого взуття діямантів вартости $1,000,000. Ім'я жінки подане як Ета Гофман. Крім неї арештовано ще одного чоловіка з Брукліна, який мав жемчугів вартости $120,000 у своїм взутті. Попереднього дня арештувала поліція Лайсера Вайтмана за пачкування діямантів вартости $500,000. Усіх арештованих вважають за членів міжнародної шайки торгівлі діямантами, забраними підчас другої світової війни з Амстердаму, в Голяндії.

ВИСИЛАЮТЬ 15,000 ВОЯКІВ ДО КОРЕЇ КОЖНОГО МІСЯЦЯ

Вашингтон. — Існування Злучених Держав може бути загрожене, якщо будуть накладені обмеження на побір 18-річних молодців до служби в збройних силах, заявив секретар оборони Джордж К. Маршал у свідоцтві перед комісією в палаті репрезентантів. При цій нагоді він виявив, що кожного місяця посилається до Кореї по 15,000 вояків на місце таких, що погибли або окалічілися в боях. В початкових боях посилення приходили від самих корейців, а тепер треба посилати американців. Маршал обіцяв, що команда не буде посилати на війну свіжих 18-річних рекрутів, які не дістануть найменше чотиримісячного вишколу. Він теж заявив, що тільки в незвичайній потребі підуть туди юнаки, які ще не мають дев'ятнадцять років. Коли б зайшла така потреба, тоді армія мусить діяти швидко і доцільно, отже не можна команді накладати обмежень, пригадував секретар оборони. — Підчас свідоцтва прийшло між ген. Маршалом і членом комісії збройних сил Дюї Шортом до гострої виміни слів над заведенням загального військового вишколу.

В АМЕРИЦІ

• **П'ять доручень Бюра Цивільної Оборони на випадок нападу з повітря:**

1. Спіши до підвалля або найближчого сховку, якщо почуєш гудок. 2. Підчас несподіваної атаки сховайся під ліжко, під стіл або бюрко. 3. Закрий голі частини тіла. 4. Замкни очі, якщо ти не находишся цілком закритий. 5. Тримайся з-далека від вікон.

• **„Індепенденс" — новий корабель** підприємства Америкен Експорт Лайнс, причалив перший раз до нюйорської пристані з 350 гостями з Бостону. Він має 26,000 тон містоти і належить до найкращих кораблів світу.

• **Жіноча колегія „Гонтер"** у Ню Йорку буде перемінена на коедукаційну від 1951 р. Водночас студентки будуть допущені до студій „вільного мистецтва". — „Гонтер Каледж" утримується міськими фондами і наука там є безплатна, але тільки для студенток з найвищими „марками" в середніх школах.

Згадка Державности і Соборности України в Сенаті З. Д. А.

ЗНАМЕННА ЗАЯВА СЕНАТОРА В. БЕНТОНА В ДНІ 22-ОГО СІЧНЯ

Вашингтон, 24. січня. — Дня 22-ого січня, в річницю проголошення самостійности і соборности Української Народної Республіки в 1918 і 1919 рр., сенатор Вилієм Бентон, демократ з Коннектикат, зложив з флору в сенаті Злучених Держав таку знаменну заяву: „Поверх одного мільйона американців українського роду згадують цей день, як день визволення від тиранії і опресії. Дня 22-го січня 1918-го року була проголошена вільна і незалежна Українська Держава. Один рік пізніше, дня 22-го січня 1919-го року, була проголошена злука Західної і Східної України. Це була вільна і незалежна нація, що втішалася благословенням свободи і волі. Але ця воля була короткотривала, бо совєтський імперіялізм, з підступною мовою про демократію, підкорив цей нарід своїй волі. Народжені і виховані в Совєтах т. зв. лідери перебрали уряд. Вони почали практику народовбивства, стиєло встановлену в протоколах переслухань на цю тему в Сенатському Підкомітеті. Знищено поверх три мільйони волелюбних українців. Від того часу поверх сорок мільйонів були підкорені волі комунізму та позбавлені своїх вольностей. Українці, в своїх зусиллях здобути свою волю, завжди виявляли свій збройний спротив проти чужих їм совєтських верховодів. Вони ніколи не погодилися з комунізмом. Їх бажання демократії і волі є багатомовне. Наші громадяни українського походження завжди виявляли мужність і рішучість, захищаючи демократію і волю нашої країни. Їхні героїчні подвиги на полях боїв в обороні нашої країни є добре відомі. Ми завдячуємо їм великий вклад в наш американський спосіб життя. Я радий зпотувати мою надію, що брати наших громадян в Україні матимуть волю і демократію, на які вони так щедро заслужили".

Годиться додати, що теж цей черговий виступ визначного американського представника в користь української визвольної справи треба завдячувати посиленій акції Українського Конґресового Комітету. В цьому конкретному випадку відповідні старання робив адв. Степан Ярема, голова Політичної Комісії УККомітету.

СТАССЕН ПОВТОРИВ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ

Филаделфія, 24. січня. — Герольд Стассен, президент Пенсилвенського університету та відомий республіканський лідер, повторив тут на влаштованому в його честь університетському прийнятті свою рекомендацію з минулого тижня, щоби американська закордонна політика визнала необхідність „встановлення окремої національної суверенности і справжньої незалежности України, Естонії, Латвії, Литви, Туркестану, Польщі, Чехословаччини, Румунії, Болгарії і Мадярщини". Стассен твердив, що це є головним бажанням народів за залізною заслоною та що визнання Злученими Державами волі цих народів з одного боку сильно послабить агресивність Кремля і правитиме важливим аргументом в боротьбі проти світового комунізму. Він заявив, що ціллю американської політики мусить бути здобуття перемоги, „перемоги для цивілізації і для волі людства, а не вузької для Америки або наших власних інтересів."

„ГОЛОС АМЕРИКИ" ПРОМОВЧУЄ УКРАЇНУ В ЗАЯВІ СТАССЕНА

Ню Йорк, 24. січня. — Контрольований американським департаментом „Голос Америки", — передаючи повідомлення про заяву Герольда Стассена з домаганням вільної, суверенної і справді демократичної України та інших поневолених Совєтами країн за залізною заслоною, пропустив Україну, хоча в заяві Стассена вона поставлена на першому місці. Це зроблено, наскільки ми могли ствердити, в українській, польській і російській передачах. Треба сподіватися, що компетентний в таких справах УККомітет поробить відповідні заходи для вияснення цього факту, який навряд чи відповідає інтересам Злучених Держав та очолюваного ними вільного світу в теперішній боротьбі проти комуністичної агресії.

БРИТАНІЯ ПРОТИ САНКЦІЙ ЩОДО КИТАЮ

Лондон, 24 січня. — Британський премієр Клемент Атлі заявив вчора в Палаті Громад, що уряд тої країни „піде так далеко", щоби засудити червоний Китай як агресора, але він не візьме участи в ухвалюванні будь-яких санкцій, бо це означало б, що Британія та її азійські союзники остаточно відкинули надію на кінцеве мирне полагодження конфлікту, що не відповідало б правді. Провідник консервативної опозиції, Винстон Чорчил, що з великою увагою прислухувався виводам премієра, остерігав опісля перед великою загрозою, що могла б виникнути з політичних розбіжностей між Британією і Злученими Державами. Він зіґнорував вигук одного з лівих лейбуристів, що „ми не дозволимо Америці втягнути нас у війну". Премієр Атлі погоджувався з Чорчилем щодо небезпек, які могли б повстати з політичних розбіжностей між аліянтами, та твердив, що Британія докладе всіх зусиль для вдержання єдности між своєю спільнотою народів і Злученими Державами, як теж і всіми іншими волелюбними народами, але в тому самому часі — твердив Атлі — „ми ніколи не повинні безоглядно і без надуми залишити надію на мир, в якому заінтересований ввесь світ". При цьому премієр Атлі виявив, що комуно-китайські протипропозиції щодо перемир'я в Кореї, які два дні тому видвигнув індійський представник, були передані комуно-китайським урядом власне через британського представника.

СЕНАТ УХВАЛЮЄ НАТАВРУВАТИ ЧЕРВОНИЙ КИТАЙ „НАПАСНИКОМ"

Вашингтон, 23 січня. — Сенат одноголосно ухвалив резолюцію з домаганням до Об'єднаних Націй, щоб „негайно заявити, що комуністичний Китай це агресор у Кореї". Таку резолюцію вже ухвалено в п'ятницю минулого тижня в палаті репрезентантів. Сенат пішов ще дальше, бо ухвалив поіменно і одноодушно другу резолюцію, що комуністичний китайський уряд „несміє бути допущений в члени О.Н., як представник Китаю". Ще третю резолюцію поставлено в сенаті, а саме, щоб накложити економічні санкції на комуністичний Китай і перевести бльокаду, одначе цю резолюцію передано до комісії закордонних справ. Сенат почав діяти швидко в китайській справі після того, як Делеґація Злучених Держав в Об'єднаних Націях виявила, що ЗДА не будуть брати участи в конференції в справі Формози, якщо в конференції не буде репрезентований націоналістичний китайський уряд. Заступник Америки, Грос, заявив, що Формоза служить для оборони Злучених Держав.

ВЕРСАЙ БУДЕ ГОЛОВНОЮ КВАРТИРОЮ ГЕН. АЙЗЕНГАВЕРА

Париж, 24 січня. — Двайт Айзенгавер, головний командант збройних сил країн Атлантійського Пакту, рішив вибрати Версай на головну квартиру аліянтського головного командування. Версай, колишній осідок французьких королів, вже був головною квартирою ген. Айзенгавера в 1944 році. Проте, формальне проголошення Версаю головною квартирою наступить, правдоподібно, аж після повороту ген. Айзенгавера до Вашингтону в наступному тижні, щоб здати президентові Труманові та Конгресові звіт з висліду його поїздки по европейських столицях та інформаційно-оборонних нарад зі західноевропейськими урядами і штабами.

СВІТОВИЙ БАНК ПРИЗНАВ ПОЗИЧКУ ДЛЯ ПІВДЕННОЇ АФРИКИ

Вашингтон. — Світовий Банк признав Унії Південної Африки позичку увисоті $50,000,000 для економічного розвитку цієї країни. Міжнародний Банк заявив свою готовість прийняти в майбутності аплікації на дальшу позичку, якщо ця країна буде потребувати фондів на дальшу експансію. З теперішньої позички має піти $30,000,000 на електрифікацію, а $20,000,000 на розбудову транспортових засобів. До сфінансування позички причинилися нюйорські банкирі. — Адміністрація Економічної Кооперації одобрила гарантію для Стандарт Ойл Компані на інвестицію півп'ята мільйона долярів в рафінерії нафти в Італії. Рафінерія, поставлена в околиці Медіолану, коштуватиме $20,000,000.

КАНАДІЙСЬКИЙ ЛЕГІОН ЗА РЕЄСТРАЦІЮ ДЛЯ БРАНКИ

Оттава. — Канадійський легіон, який, як ветеранська організація нараховує 2,200 відділів і 300,000 членів, почав кампанію за примусовий військовий вишкіл. Він віднісся до парляментарних послів, щоб вони ухвалили закони для загальної реєстрації, мобілізації промислу для оборонної продукції і для обов'язкових вправ резервістів.

ЗА ВИСЛОВЛЕННЯ ПРИЯЗНІ ДЛЯ ПІД-СОВЄТСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ

Вашингтон. — Сен. Брайен Мек Магон зголосив резолюцію, яка має на меті заявити, що Америка відноситься приязно до російського населення. Ця справа буде обговорена ширше в дискусії у зв'язку з обговоренням засягу праці „Голосу Америки". Досі цей „Голос" міг передавати тільки американські заяви, промови і пляни для поборювання комуністичних неправд, одначе ця радіо-програма не може йти поза урядові оприлюднення. Щоб у цій ділянці зробити поступ, резолюція з заявою симпатій для населення під-совєтської Росії дасть підставу до свобідних радієвих висловів.

АЛІЯНТИ ЗНОВУ ЗАЙНЯЛИ ВОНДЖУ

ЧОТИРИ ВОРОЖІ ЛІТАКИ ЗНИЩЕНО В НАЙБІЛЬШОМУ ПОВІТРЯНОМУ БОЮ.

Токіо, 24. січня. — З'єднання аліянтських військ, з танками на чолі, зайняли вчора знову місто Вонджу на „нічий" території на центральному фронті, а їхні патрульні колони заглибилися ще п'ять миль на північ від міста, роблячи цим найглибший рейд до 38-мої паралелі після евакуації Сеул. Рейд виконала панцерна колона по шляху Вонджу-Гонгджон, зустрічаючи і розбиваючи тільки незначний ворожий спротив. Стверджено, що шлях є в доброму стані і в його околиці не натраплено на сподівану концентрацію більших ворожих сил. Місто Вонджу впродовж останніх десятьох днів вже сім разів переходило з рук до рук. Дальше на схід війська аліянтів знову здобули місто Йонгвол, 50 миль від східного побережжя. Про сильніші бої, головно між патрульними загонами, повідомляється теж з інших секторів фронту. В поодиноких місцях аліянти оточили і знищили менші відділи ворога, що намагалися проникати в аліянтське запілля. В офіційному повідомленні головної квартири Восьмої Армії стверджується, що вчорашній день пройшов на фронті „без замітніших подій". Тактична акція аліянтських патруль має на меті тільки „турбувати" ворога, виводити його з рівноваги та захоплювати полонених. У військових колах вважається, що комуно-китайське командування відкладає заповіджений вже давно і сподіваний дальший загальний наступ можливо з двох причин: — очікуючи на вислід переговорів в справі перемир'я, або не маючи можности приготовити такого наступу з огляду на постійні атаки аліянтської авіяції. Над Північною Кореєю недалеко манджурського кордону вчора знову прийшло до великої повітряної битви, як червоні вислали назустріч аліянтських бомбардувальників досі найбільшу кількість совєтських літаків МІГ. В битві по обох боках взяло разом участь около 52 літаки. Чотири ворожі мітаки були знищені, а три дальші пошкоджені. Всі американські літаки вернулися на свої бази.

• Комітет О. Н. ухвалив проєкт міжнародного договору в справі інформації.

БЕЗСПІРНА ПЕРЕВАГА АЛІЯНТСЬКОГО ВОЯКА

Корея, 24. січня. — Практика останніх боїв виказує недвозначно безспірну перевагу аліянтського вояка над червоним, не зважаючи на велику чисельну перевагу останніх. — Стверджується, що тоді як в перших початках корейської війни аліянтський вояк почувався ще досить розгублено на території і в обличчі безглуздих, фанатичних атак червоних, сьогодні він є вже справжнім ветераном, познайомленим з усіми підступами ворога і свідомий своєї переваги, не зважаючи на чисельну нерівність.

ПІВДЕННО КОРЕЙСЬКИЙ УРЯД ПЕРЕВОДИТЬ РЕФОРМИ

Корея, 24. січня. — Не зважаючи на близький гук гармат та непевність завтрішнього дня, південно-корейський уряд, під натиском аліянтського командування, переводить на територіях, що є ще під його владою, цілий ряд суспільних і господарських, зокрема земельних реформ. Ціллю тих реформ є вже тепер творити базу майбутніх вольностей і добробуту корейського народу і тим самим дати йому практично цілком конкретні цілі, за які варто боротися і, в потребі згинути.

ГЕН. МЕК АРТУР БИТИМЕ КОМУНІСТІВ ДО КІНЦЯ ЖИТТЯ

Токіо, 24. січня. — Ген. Доглес МекАртур, аліянтський головний командант на Далекому Сході, що в найближчу п'ятницю закінчить 71-ий рік життя, заповів, що він готовий провести решту свого життя в поборюванні комуністів. Ген. Мек Артур, який вважає, що комуністичну загрозу треба зустрічати з однаковою рішучістю в Европі і Азії, твердив, що „американська демократія і американський спосіб життя є найбільш чудовими справами в світі, за які варта боротися проти кожної загрози."

АЗІЙСЬКО-АРАБСЬКІ КРАЇНИ ШУКАЮТЬ „СЕРЕДИНИ" ДЛЯ ПЕРЕМИР'Я

Лейк Соксес, 24. січня. — Представники 12 азійських і арабських країн в О. Н., що започаткували теперішню акцію в справі перемир'я в Кореї, відбули вчора свої чергові наради, намагаючись „вияснити" комуно-китайські проти-пропозиції та встановити плян зустрічі „в половині дороги", щоб цим закінчити компромісово корейську війну. Їм залежить насамперед на продовжуванні переговорів. В цій цілі вони приготовили проєкт нової резолюції, що мала б бути предложена Політичному Комітетові О. Н. Американська делеґація зі свого боку заявляє, що Злучені Держави не підуть вже на жаден компроміс і рішучо домагатимуться негайної ухвали їхньої резолюції зі засудом червоного Китаю за агресію.

ВІДСТАВКА ШЕФА ШТАБУ ГОЛАДСЬКОЇ АРМІЇ

Гаага, Голландія, 24. січня. — Голандський уряд повідомив вчора ввечорі про відставку шефа штабу голандської армії, ген. Гендрика Крульса, що уступив з огляду на непорозуміння з урядом щодо розмірів і темпа голандського озброєння. В офіційному повідомленні сказано, що міністер оборони прийшов до переконання, що між ним і шефом штабу існують „завеликі розбіжності поглядів щодо способу, в який наші збройні сили повинні і мусять бути зорганізовані". Ген. Крульса має заступити з днем 1-го лютого полк. Гассельман, що раніше був військовим аташе в Празі, але комуно-чеський уряд домагався його відклику під закидом „шпигунської діяльности". — Ген. Крульс сам відмовився від резигнації. Його непорозуміння з міністром оборони заключаються головно в його домаганні швидкого і більшого доповнення теперішніх збройних сил країни.

В СВІТІ

• **250,000 німецьких колоністів** бажає спроваджувати кожного року австралійський уряд і в цій справі заповідається окремі переговори між Німеччиною і Австралією.

• **Бомбу до британської амбасади** в столиці Ірляндії вкинули два невідомі напасники. Були деякі шкоди, але обійшлося без жертв.

• **„Цілком безглуздими" назвав** речник американської авіяції в Европі обвинувачення комуно-чеського уряду, мовляв американські літаки порушують чеську територію, допомагаючи „шпигунам та підривним елементам".

• **Американський, британський** і французький уряди відповіли на совєтську ноту з грудня з пропозиціями нових великодержавних нарад, прохаючи точніших вияснень.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПРИНЦИПИ В ПРАКТИЦІ

Злучені Держави є у проводі боротьби з комуністичним варварством та кремлівською аґресією. Про таке говориться і пишеться у всіх країнах вільного світу. Навіть покладається на Америку щодо цього великі надії. Тільки ніхто не каже, як властиво цю боротьбу вести. Зате є постійна критика того чи іншого потягнення Злучених Держав на міжнародному полі, зверненого проти комуністичної аґресії, а навіть є і спротив. Як важко Америці проводити, коли вона хоче одночасно обстоювати певні принципи, пізнати найкраще по тому, що дістьея тепер з її пропозицією визнання Об'єднаними Націями червоного Китаю аґресором, а в дальшу чергу, теж і ухвалення санкцій для покарання напасника. Здавалося б, що справа ясна й справедлива, яка не повинна б натрапляти на ніякі перешкоди, бодай з боку демократичних потуг. Але так не є, бо ж поважні розходження у цій справі є навіть з такими державами, як Англія і Франція.

Британія та Франція дбають, щоб не втратили ще й решти того, що мають в Азії й тому вони хотіли б за всяку ціну довести до якогось замирення на цьому континенті. Поминаючи ці економічні інтереси, заважує тут сильно Індія, яка натискає на Британію, щоб далі уступала червоному Китаєві й тим рятувала мир в Азії. Під тим оглядом індійський премієр, старий соціяліст Неру, шкодить найбільше тій Америці, яка зробила так багато для самостійности його країни. Неру не навчився нічого з долі европейських країн, які опинилися в совєтській сфері впливів, ані з трагічної тактики таких своїх партійних товаришів, як Бенеш та йому подібні. Але найгірше, що поведінка Неру паралізує нині цілу акцію Об'єднаних Націй проти червоного Китаю. Це й є причиною, чому треба було самим Злученим Державам вносити в О. Н. резолюцію і домагатись від Політичного Комітету Генеральної Асамблеї формального визнання червоного Китаю аґресором. Збирання підписів під ту резолюцію було б компромітацією і тому треба було її припинити, бо відсутність деяких підписів компромітувала б усю демократію. Це було б теж і пониженням Об'єднаних Націй, а до цього Злучені Держави не хотіли допустити і тому самі одні підписали резолюцію.

Не знаємо, яка буде дальша доля цеї резолюції, як щодо натаврування червоного Китаю аґресором, так і щодо санкцій. Думаємо, що справа скоро не скінчиться, бо червоний Китай буде так довго крутити, як довго це буде потрібне й вигідне Москві. Можна надіятись, що по нових спробах замирення, Об'єднані Нації, якщо б тепер не приняли американської резолюції, знайдуться знов у тому самому положенні, в якому є вони нині. Тільки тоді вже мало хто матиме до них таку повагу, яку ще може мати сьогодні. Що більше, ніхто вже не віритиме, щоб Об'єднані Нації взагалі були спроможні щонебудь зробити, коли треба карати великого виновника-аґресора. Це знову ослабить їх й весь демократичний фронт, а скріпить Кремль та комуністичні режими.

Дехто з тих, що є проти американської резолюції, завважує, що нічого не помагають ухвали, яких не можна виконати. Щодо карних санкцій, це ще може мати якийсь глузд, але ніякого, коли глядіти на цю справу з морального боку. Північну Корею натавровано, хоч кожний знав, що не вона тут винна, а Москва, і що її єдину треба було б обвинувачувати. Тепер боряться в Кореї вже майже самі війська червоного Китаю і від їх кулі гине американський вояк, а Об'єднані Нації не мають навіть відваги ствердити цю правду і натаврувати напасника. Така поведінка не скріпляє, а тільки підриває авторитет Об'єднаних Націй.

Допомога Чіян Кай-ші

З відмовною відповіддю Мао Це-тунґа в справі завішення зброї в Кореї стануло руба питання використання армії китайських націоналістів під проводом Чіян Кай-ші. Ця армія має тепер мати до пів мільйона вояків. Її базою є остров Формоза, положений у віддалі сто миль від китайського континентального материка. Цілий острів має населення з шости мільйонів осіб. Беручи все те разом панує загальна думка, що Формоза має неабияку стратегічну вартість у теперішніх відносинах на Далекому Сході.

Китайські комуністи ставлять на вістрю меча вимогу, щоб Америка забрала свою Сьому фльоту з берегів Формози. Тим самим червоний китайський режим при допомозі Москви скоро зліквідував би китайських націоналістів на Формозі, своїх смертельних ворогів. Америка твердить, що не посягає по нічиї землі, але раз президент Труман проголосив, що Формоза є невтральною землею і що її майбутність залежна від вирішення Об'єднаних Націй, то цієї заяви держиться і обороняє невтральність острова.

Войовниче наставлення теперішнього китайського режиму може одначе поставити Америку в такому положенні, що вона мусітиме вжити проти комуністів усіх засобів. У такому випадку теж і армії Чіян Кай-ші.

Не зважаючи на закиди домашніх противників адміністрації президента Трумана, що сама Америка причинилася до обниження престижу китайського націоналістичного руху, якого осередком є партія Куомінтанґ, безсторонні знавці переконані, що Куомінтанґ був скорумпований і тому не можна було на нього рахувати. Американські представники в Китаю, такі як ген. Джозеф В. Стілвел, або ген. Джордж К. Маршал, здавались на практичніших дипломатів, які довгий час пробували об'єднати комуністів і націоналістів в однім уряді. Ці спроби, як відомо покінчилися нещасливо. Одначе час робить своє. Коли армія Чіян Кай-ші і її Куомінтанґ опинилися на Формозі, кращі одиниці цього руху почали переводити найконечніші реформи, щоб врятувати хоч саму національну китайську ідею в протиставленні до міжнародного комуністичного імперіялізму. Недавні ще скептики з-посеред американських урядовців почали в цьому добачувати можливість відродження Куомінтанґу, хоч би і не під проводом Чіян Кай-ші. Шлях до такого відродження довгий, але як нема іншого виходу, тоді й це добре. Таким чином допомога для Чіянґ-Кай-ші стала знову актуальною. Тільки питання, чи є взагалі надія на якийсь успіх виправи армії Чіян Кай-ші проти комуністів у властивому Китаю.

Сама сила Чіян Кай-ші замала, щоб на неї можна рахувати. Навіть, якщо б Америка постачала йому 50,000,000 долярів річно на утримання армії, це буде ніщо. Як би вдалося Чіянґові висадити його армію на китайську сушу, це був би подвиг самий у собі. — Впарі з цим треба було б дати йому зброю й амуніцію для дальшого походу, щоб він міг щось вдіяти і зайняти хоч якусь частину китайської території. Але як би Америка заанґажувалася в таке підприємство, то це могло б заабсорбувати великі американські сили до тієї міри, що не можна б було постачати належної допомоги для Західної Европи. Тому наразі переважає така думка, щоб китайську національну армію втримати на Формозі, дати їй всякі можливі засоби до розвитку й тримати її готовою на всякий випадок.

У першу чергу вона буде потрібна для оборони самого острова від комуністичної небезпеки, а це вже само в собі важливе завдання. Водночас треба переводити політично-суспільні реформи серед населення Формози, щоб зробити з нього підхожий ґрунт для сіяння демократичних засад у Китаю. Наскільки можна б опісля війська і населення Формози використати на поширення нових ідей серед населення на азійськім континенті, може показати недалека майбутність.

Під теперішню пору уряд Формози має свої фінансові труднощі і йому треба б дати поміч так, як дасться іншим країнам.

Розглядаючи питання Формози, націоналістичної армії і її генераліссімуса Чіян Кай-ші, один американський урядовець завважив: „Не знати, чи те все вдасться?". — На це інший відповів: „Але, що робити, як нема їх чим іншим заступити!"

О. Вишнівський, Ген. Хор. б. Армії У. Н. Р.

Об'єднання і Державний Центр

III.

„Вірність ідеям є підставою внутрішньої сили ширших громадських об'єднань, до національного включно".

Симон Петлюра

Ідейні позиції українських військовиків.

Ми — українські військовики — були свідомі того, за що збройно боролися і що ми стратили. Перебуваючи на еміґрації, ми шанували свій Уряд і ті прапори, під якими жертвенно ставили чоло всім перешкодам нашої державности. Ми здавали собі справу, що нас перемогли фізично, але духово переможцями залишилися ми, бо бути переможеним і не піддатися, це — перемога.

Хоч і сумними рядами, наче ті соколи з підбитими крилами, залишали ми рідну землю, але ані розпачу, ані зневірря не було в душах наших. Ми твердо вірили і віримо, що „не вмерла Україна", що прийде день її відродження.

Ми відходили лише на „другі позиції" для продовження боротьби іншими засобами, що були застосовані до нових одмінних обставин, співаючи, як і раніше, пісню чудову, пісню про славу і волю України.

Ми відходили з'єднані спільною ідеєю, спільною боротьбою, спільними жертвами, спільними долею й недолею, свідомі того, що питання залишення на раз занятих позиціях національно-ідеологічних є нероздільно сполучене з нашою національною гідністю і розумінням значення єдности в боротьбі.

Здавалося, що це питання вирішено в нас раз назавжди: залишаємося з'єднані на цих позиціях до кінця життя нашого, до смерті фізичної, з'єднанні навколо свого Державного Центру, своїх бойових прапорів, не дивлячись на всі можливі перешкоди, не зважаючи на всі труднощі боротьби за фізичне існування на еміґрації.

У ті драматичні, добре ще нам пам'ятні дні програної нашої, коли ми так реально, так боляче відчули на собі зміст грізного кличу: „горе переможеним!", ми готові були укаменювати кожного з нас, хто тільки спробував би нашу єдність розбивати.

Ми розуміли тоді всі, що кожний з українців, хто поступованням своїм нашу націю осмішує й понижує, хто чинами своїми дає підставу до закиду в її нездібности до державного життя, а теж хто в той чи інший спосіб, свідомо чи несвідомо, грає на руку ворогам нашої державности, — є негідним сином народу українського, його ганьбою.

Але, як каже, староримське прислів'я, „часи змінюються і ми разом із ними". Вже в часі до другої світової війни, певні ферменти серед політичної української еміґрації були ознакою того, чого ми, вояки, не сподівалися й не хотіли — ознакою розбиття української єдности на чужині. Почали тоді творитися нові „державні центри", що намагалися перетягнути до себе, відірвати від Уряду У. Н. Р., бодай, яку будь частину наших військовиків. На жаль, невелика частина наших товаришів по зброї опустила була наші карні й витривалі шереґи.

Нашою відповіддю тоді було: Во ім'я чого ця розкладова праця? Для добра України? Для її кращої долі? Добро не будується на розкладі, доля нації не виковується з роз'єднання її синів.

Чи ж не краще, на ціле життя своє, вбити собі в мозок, у душу, в серце, в ціле єство своє, так, щоб із одного покоління, незмінно й непорушно, переходила в друге одна свята правда: перш над усе, ми українці, а потім уже різні партійці. Збудуйте зпочатку спільними силами Українську Державу, а потім уже до ваших партійних чубів добирайтеся. Поки ж що, най „чуби" відростають, міцніцають, уму-розуму набираються, до національно - державної зрілости доходять.

Сьогодні, ми повторюємо те саме.

III.

Державний Центр У. Н. Р.

Концепція У. Н. Р. це — перш над усе державність. Це — своя власна Українська Держава, українська не тільки по назві, а таки справді. Це — національна держава, в якій, незалежно від державного устрою, що буде таким, яким захоче його мати суверен України — український народ — згуртуються, з'єднаються й з'організуються, для добра України, всі її діти без різниці політичних і соціяльних переконань. Тільки в своїй хаті своя воля і правда, каже нам Тарас Шевченко. Отже, для цієї волі і правди, в своїй власній хаті, зможуть, кожна на свій спосіб, працювати всі політичні партії, крім, само собою, комуністичної, бо ж завданням їх є не взаємне поборювання, а взаємне доповнення в шляхетній праці по відродженню, розбудові та зміцненню своєї власної держави.

Державний Центр У. Н. Р. не є ані партією, ані угрупованням, ані якоюсь політичною організацією. Він не ділить, а об'єднує всі творчі сили українського народу на еміґрації, незалежно в якій формі вони зорганізовані. Свого часу У. Н. Р. означало фактично існуючу українську державу — Українську Народну Республіку. Після окупації України червоною Москвою і переходу нашого Державного Центру на еміґрацію (листопад 1920 р.), три літери „У. Н. Р." означають символ української державности, символ незалежної, самостійної, суверенної і соборної Української Держави.

(Закінчення на стор. 3-тій).

С. Д.

„Не проспати України"...

Справа Національного Датку, в процесі свого розвитку, стала до певної міри в центрі нашого національного життя в Америці. І це — річ натуральна. Бо Національний Даток — це не справа Конґресового Комітету чи іншої орґанізації, **але справа усього українського громадянства в Америці.**

І тому цілком натурально, що до Конґресового Комітету тепер часто звертаються люди — усно і писемно — „як ідуть діла"?

Це зацікавлення стало особливо актуальним після масової розсилки персональних листів, коли до Комітету посипалися зворотні коверти з Національним Датком.

Про цей успіх ми уже згадували у статейці — „Леди рушили" і тепер можемо, доповнити її ствердженням дальшого інтензивного припливу Датку.

Але що говорять абсолютні числа?

Мова їх далеко-далеко незадовільна! Досі зібрано 75,000 долярів. Себто приблизно 7000 українців у ЗДАмерики виконали свою повинність.

А де ж „решта"?

Не будемо в наших розрахунках виходити із цифри 1,000,000 українців в Америці, ані з цифри пів мільйона, ані чверть мільйона, ані навіть сто тисяч.

Будьмо скептиками, песимістами й реалістами. Але цифру 50,000 українців можемо й маємо право взяти, бо це — передплатники українських часописів. Припустім, що 10,000 з них виписують по 2 і 3 часописи. Отже — залишається „чистих" 40,000 цілком свідомих і справжніх українців.

Добре. І ось тоді повстає питання: 7,000 українців заплатили свій Даток, а де ж ще 33,000?

Себто, де є ще 330,000 долярів, — та сума, **яка могла б реально вплинути** і яка справді могла б сильно двигнути наперед усе українське життя.

Як ці засоби змобілізувати? Що зробити, щоби вони послужили загальній українській справі?

Отже, нам здається, тут може допомогти лише саме суспільство. Українські орґанізації й українські громадяни на місцях.

Правда, Національний Даток є добровільний. Ніхто нікого силувати не може.

Але є це — справа громадська і тут на місці — **громадська опінія.**

Опінія ж така: що кожний, хто рахує себе українським громадянином, має уважати **своїм почесним обов'язком** заплатити Національний Даток.

Кожний має право уважати себе дуже зслуженим або дуже скромним. Може до громадських справ не дуже мішатись, або ними дуже перейматись.

Все це — в порядку.

Але „в порядку" тоді, коли я виконав свій скромний національний обов'язок:

Інакше я — „мєдь звеняща і кімвал брящающий".

І яка ціна моїй критиці, моїм пропозиціям та „реформам", коли завдяки мені на місці національного життя існує взагалі пустка, а всякі реформи — навіть найбільш ґеніяльні — я сам в коріні унеможливив.

Коли пишемо ці рядки, „Свобода" приносить дві важливих вістки: одну — дуже приємну — заяву сенатора Стассена про самостійну Україну та інших поневолених країв, як передумову знищення сучасного СССР і другу — дуже трівожну — про дальше нищення України новою колгоспною політикою.

Одначе, і перша і друга вістка мають звязок: вони говорять про актуальність нашої справи, і нашим обов'язком — сучасників цих подій — **не виявитись малими людьми,** що жили у велику добу, а бути справжніми громадянами в цей високо-критичний момент і не „проспати" України...

Д-Р В. ҐАЛАН

ЗУАДК в Дії

(1)

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет вже має за собою майже сім років праці. Вона коротко заключається в таких числах: по кінець минулого року ЗУАДК зібрав 911,565.99 долярів фондів і майже в цілости видав їх на допомогу українським жертвам війни в Европі. Це тільки в грошах, бо матеріяльна допомога в натурі (одягом, харчами і медикаментами) переходить далеко один мільйон долярів. ЗУАДК до кінця минулого року спровадив — 20,180 українських скитальців до ЗДА та вже поробив старання і практичні заходи на спровадження дальших 20 тисяч. Це „сухі" числа, але за ними криється безприкладна в нашій історії епопея людських терпінь та найшляхетніших зусиль ці терпіння зменшити.

На цьому місці я не думаю писати історії ЗУАДКомітету, хоча вона вже могла б охопити кілька томів. Я не думаю теж повторяти речі, які вже могли б, або повинні бути відомі нашому загалові. Я тільки передам загальні інформації про теперішній стан і працю ЗУАДКомітету в Европі. — Дані про це я зібрав під час моєї останньої інспекційної поїздки в листопаді минулого року.

Виконуючи доручення Екзекутиви ЗУАДКомітету, виїхав я дня 1-го листопада 1950 р. до Европи, з метою:

1. Провірити на місцях стан, працю та організаційну справність цілого апарату ЗУАДК.

2. Відвідати знову урядові чинники IPO та американські військові і цивільні власті в Німеччині і Австрії і безпосередньо провірити можливості і потреби нашої дальшої акції на тих теренах;

3. Увійти на місці в тісніший зв'язок з українським громадянством і його представництвами в тих країнах та надати нового розгону допомоговим і переселенчим справам;

Першого дня побуту у Франкфурті в Німеччині я відбув інформаційні наради з керівником нашої европейської місії, адв. Михайлом Родиком, та відвідав місцеве представництво урядової Д. П. Комісії, як теж представництво Високого Комісаря. Приїхавши до Мюнхену, що є головним осідком нашого европейського представництва, я відбув окремі наради з представниками нашого громадянства і наших інституцій, та відвідав місцевого представника IPO, як теж представництва поодиноких міжнародних допомогових аґенцій. Тут я основно провірив діловодство наших представництв в Німеччині і Австрії. Для кращої орієнтації та для обговорення всіх важливіших допомогових і переселенчих справ, я скликав на день 11-го листопада збори всіх співробітників наших представництв в Німеччині і Австрії, як теж представників всіх центральних українських установ, організацій і товариств в тих країнах.

Збори наших урядників

В бюрах ЗУАДКомітету в Европі працює тепер, крім трьох сил, висланих з Америки, около 50 урядників з-поміж наших скитальців. Для них, праця в бюрах нашого Комітету є великою і своєрідною дипломатичною школою. Там кожного дня їм доводиться зустрічатися з безліччю справ і великою кількістю людей, з представниками поодиноких народів і поодиноких урядів. Ця практика їм може колись пригодитися в далеко ширшому, як тільки допомоговому маштабі і вони зможуть принести це багато користи нашому народові.

Наші наради були ділові, як і діловим є наш Комітет. Представники поодиноких відділів з Німеччини і Австрії, теж з британської зони, склали звіт зі своєї діяльности, зі стану, потреб і можливостей поодиноких бюр нашої місії та обмінялися думками щодо праці в минулому і її виглядів на майбутнє. З увагою вони вислухали теж моїх спостережень та вказівок. Ці наші співробітники, разом з нашим американським і канадійським громадянством, вкладають багато труду і виконують велику роботу для здійснення нашої великої харитативної місії, так тісно зв'язаної з добрим іменем українців у світі.

Працівники усіх бюр ЗУАДКомітету в Німеччині і Австрії на нарадах з нагоди відвідин екзекутивного директора д-ра Володимира Ґалана в Мюнхені 11. листопада 1950. Посередині сидять: Д-р Володимир Ґалан, проворуч — европейський директор ЗУАДК-у д-р М. Родик, заступниця директора п. Юлія Ковик, ліворуч п. Храциива, директорка Українського Канадійського Фонду на британську зону Німеччини.

Збори представників зорганізованого громадянства

Того самого дня після полудня відбулися збори представників майже всіх наших центральних установ і організацій на скитальщині. В них взяли участь представники: Центрального Представництва Української Еміґрації, Санітарно-Харитативної Служби, Апостольської Візитатури, Союзу Українських Ветеранів, Об'єднання Українських Жінок, Союзу Українців Німеччини, Кооперативного Союзу „Унія", Української ІМКА, Спілки Української Молоді, Пласту, КОДУСу, Союзу Українських Студентських Організацій, Українського Допомогового Коміттету, Українського Вільного Університету, Української Високої Економічної Школи, Українського Технічно-Господарського Інституту, Наукового Т-ва ім. Шевченка, Української Вільної Академії Наук, Об'єднання

(Продовження на стор. 4-тій)

Новий вклад в будучність українців в Канаді

Українці в Канаді будуть у 1951 році відзначати важну хвилину свого життя, а саме 60-тиліття свого побуту на канадійській землі. З цієї нагоди треба відзначити факт, що в 1941 р. на 306 тисяч українців у Канаді було майже 200 тисяч українців, які вродилися в Канаді і виховалися в канадійських школах. Статистика виказує, що в 1941 році на кожну сотню українців у Канаді є 65 осіб, які не бачили батьківщини своїх батьків чи дідів. Статистика в 1951 році — правдоподібно викаже ще більший відсоток.

Дійсність, з якою ми стрічаємося та тверді числа жадають від усіх, яким лежить на серці доля українців, спеціяльної уваги і великих заходів, щоб не зникнути українцям, як виразній національній спільноті серед всеканадійського життя.

Цим питанням займалися від давна ті українці, яким доля української молоді не була обоятною. Такі питання порушували також і не-українці, які розуміли дотеперішню ролю українців у Канаді, їх великий вклад в канадійське життя і канадійську культуру та також думали про майбутнє українців у дальшому житті Канади.

Про це майбутнє заговорив великий канадієць і великий приятель українців майже 5 років тому назад, проф. Дж. В. Симпсон, зі Саскачеванського Університету, підчас другого Конґресу Українців Канади. Аналізуючи досяги українців в Канаді в минулому, він висловив до українців ось ці знаменні слова: . . . „Я думаю, що в першу черґу перед вами стоїть вимога більшого запалу до вищої науки". При цьому він сказав українцям тверду правду . . . „що український канадійський нарід не післав ще на університети досить своїх студентів у пропорції до інших канадійських груп". Говорячи про викінчення і розроблення українського культурного дорібку та про недостачі серед членів молодої генерації, які не всі говорять поправно українською мовою — проф. Симсон підкреслив, що „Канада, а на ділі ціла Північна Америка, дає вільне поле, одиноке, яке ще залишилося у світі, де можна студіювати українську мову, без ніяких політичних або ідеологічних впливів".

Другою особою, яка також заторкнула це саме питання, був президент Манітобського Університету д-р А. Г. С. Джилсон. Сталося це на зборах Українського Професійно-Бизнесового Клюбу м. Вінніпеґу перед кількома днями. Президент д-р Джилсон прибув на запрошення Клюбу, який заінтересувався українською секцією при департаменті слов'янських наук цього ж університету. Д-р Джилсон, який став президентом укніверситету в половині 1948 року, зразу виказав велике заінтересування українцями. Його заходами створено відділ слов'янських наук, на якому українська секція грає визначну ролю. З часом д-р Джилсон ближче познайомився з українцями Манітоби і був черговим науковцем, який на рівні з проф. Симпсоном і президентом Академія Університету д-ром В. Кірктонелем став приятелем українців. Таке наставлення д-ра Джилсона приняли українці з великим признанням. Він скоро пізнав українців з їх добрими і менше добрими сторонами.

На цьому зібранні сказав д-р Джилсон, що йому дивно виглядає недостаточна заінтересованість української молоді українською мовою, історією, літературою — словом своєю культурою. Він сказав, що ця молодь, мабуть, соромиться свого походження і тим приносить шкоду не лише українцям, але також Канаді, як цілості. Він сказав, що такий стан повинен скоро змінитися — і в тому може університет стати українській молоді в пригоді. Він вкінці апелював до загалу українців, щоб вони думали про університет як осередок їх культури.

Промова президента — викликала сильне враження на присутніх членів Клюбу, які рішили взяти за своє завдання нести поміч українській секції при департаменті слов'янських наук на Манітобському Університеті.

Професійно - Бизнесовий Клюб, який існує п'ятий рік і не мав ясно поставленої перед собою мети, знайшов ціль, за якою шукає кілька років. Він перебрав на себе того ж вечора велике завдання не лише матеріяльного, але і морального характеру. Він вирішив рік-річно допомагати фінансово в розбудові української секції так щодо дальших наукових сил, як і бібліотеки та других засобів. Також він буде дбати, щоб якнайбільше число студентів українців ішло на студії університетські, а зокрема на денні курси українських дисциплін та вечірні курси для ширших кол.

Постанова професійно-бизнесового клюбу м. Вінніпеґу є далекойдучим рішенням для всіх українців у Канаді. Віримо, що за його прикладом такі клюби зложені з українських професіоналістів і бизнесменів у містах Ванкувері, Едмонтоні, Саскатуні, Торонті, Монтреалі і Оттаві, а також у Віндзорі — підуть їх слідами. Віримо, що й вони поможуть, щоб на їхніх університетах заіснували сильні відділи української мови, літератури і історії. Цим поставлять вони живий пам'ятник для українських професіоналістів і бизнесменів, що буде вкладом у будучність українців Канади.

(„Новий Шлях")

Об'єднання і Державний Центр

(Закінчення зі сторони 2-гої)

Державний Центр У. Н. Р. це, — в першу чергу, той наш законний Уряд, що під загальним проводом б. п. Головного Отамана Симона Петлюри, висловлюючись образово, на своїх плечах виніс весь тягар нашої збройної визвольної боротьби, Уряд, що провадив цю боротьбу до решти наших сил і можливостей.

Будучи фізично переможеним у нерівній боротьбі, він не скапітулював і не визнав московського наїздника за суверена України. На еміґрації наш Державний Центр заступає інтереси й права нашого, з мусу безголосового, уярмленого народу, на форумі міжнародному.

Вже саме існування законного Уряду У. Н. Р., що його свого часу визнав цілий ряд держав має величезне значення для справи нашої державности і воодночас воно (існування) є живим запереченням права Москви та її сателіта, під фірмою псевдо-українського уряду, на українські землі.

Завданням законного Уряду УНР є підготовча праця до виконання своєї історичної місії — звільнення України від московського наїздника та збереження до того часу „вічного вогню" української державности, донесення його в цілості до столиці України й передача вибраним представникам українського народу, які вже самі вирішать форму державного устрою нашої Батьківщини. З хвилиною передачі влади в Україні Всенародним Українським Зборам, місія Державного Центру на еміґрації буде скінчена.

Отже, підтримання авторитету нашого законного уряду на еміґрації, співпраця з ним і зміцнення його матеріяльними засобами, є обов'язком кожного, без винятку, українця-патріота, де б він не перебував.

Не визнання українцями нашого Державного Центру, сепаратні виступи назовні та взагалі ділання на власну руку, розбивають нашу єдність і тим самим нашу силу, підміновують українську визвольну акцію, ослаблюють наші позиції на міжнародному форумі і тим стають на перешкоді до осягнення нашої спільної мети.

Об'єднання не в створенні ще одного „центру", де б він не був, не в ілюзії-фікції, не в неґації свого леґітимного уряду, а тільки в скупченні навколо нього й співділанню з ним.

Уже те, що ці, так само собою зрозумілі, речі треба весь час повторювати, не свідчить про нас — українців похлібно.

За часів фктичного існування Української Народної Республіки, на її землях існували різні політичні партії та угрупування. Всі вони визнавали уряд УНР, хоч із тих чи інших причин, не однаково до нього ставилися: одні підпирали, а другі були в опозиції. Це річ цілком природна і так діється в цілому світі, за винятком держав тотального характеру, бо перш над усе, невизнання свого законного уряду межує з анархією, або запереченням своєї держави, а подруге, — брак леґальної опозиції стверджує диктатуру якоїсь одної партії — явище дуже шкідливе для добра народу.

За часів існування Української Народної Республіки, кожний, навіть, політично малограмотний, але національно свідомий українець, розумів, що персональний склад уряду є одне, а сам уряд — друге. Люди на становищах міністрів змінюються, але уряд залишається.

Нерозумно й смішно не визнавати власний уряд тільки через те, що не до вподоби той той чи інший член уряду, або ця чи інша урядова програма, бо ж повторюємо: не в персональному складі уряду головна вага, а в самому факті існування, змушеного до еміґрування, законного уряду України. Цю просту правду повинні, нарешті, зрозуміти всі українці на еміґрації і стати муром довкола свого Державного Центру.

Двері Української Національної Ради стоять отвором для тих угрупувань, що або не дали до неї своїх представників, чи з неї відкликали. Вони мають там усі можливості ввійти до складу уряду, чи творити льояльну опозицію відносно урядової діяльности, як це є в демократіях. Кожне інше посунення недоцільне й для української справи шкідливе. Хо цього це й досі не розуміє, або не хоче розуміти, той на думку нас, вовків, подібний до того, хто рубає дерево, на якому сам сидить... Отже, муром довкола свого Державного Центру!

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Пам'яті ген. Т. Чупринки-Шухевича

В дні 12 листопада м. р. старанням Об'єднаного Укр. Комітету звеличано пам'ять впавшого на полі слави ген. УПА — Т. Чупринки.

Ранком в укр. церквах гр.-кат. і правосл. відправлено торжественні панахиди. Вечором о год. 7-мій відбулася Академія в театр. залі школи „Шерідан". У глибоко-патріотичнім слові ген. Смовський з'ясував численно прибувшій українській громаді — вагу хвилі — та величину втрати. Опісля візвав присутніх вшанувати двохвилинною мовчанкою пам'ять Того, що, зложив найвищу жертву за свій народ. Змістовний реферат про жертвенне аж до самовідречення життя та геройську смерть Т. Чупринки виголосив п. Дмитро Штогрин з рамени СУМ-а. По рефераті принято резолюції проголошені ген. Смовським — змістом яких був заклик — об'днано, всіми зусиллями української спільноти жити та працювати — для величної Ідеї Української Суверенної Соборної Держави.

Мистецька частина: Пані Зоя Мартиненко Зизюк вправною грою на фортепіяні та милозвучним сольоспівом — при акомпаніяменті пані Любов Мартиненко — ще більше піднесла настрій свята. Пан Пащенко — мельодійним сольоспівом та віртуозною грою на скрипці — при акомпаніяменті пані Пащенко Ніни, яка віддіграла ще окремо свою власну композицію, творили гармонійну цілість. Деклямації щиро з чуттям виголосили: пані Коцюба, п. Шиян і п. Вовчик.

Відспіванням „Ще не вмерла . . ." та „Не пора" закінчено свято. Програмою проводив полк. Филипович. Дохід призначено на інвалідів УПА та українських інвалідів Другої Світової Війни.

В святковій програмі прикро вражала відсутність хорових точок, хоч маємо добре зорганізовані хори при українських церквах в Міннеаполіс.

Учасник

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

У 32-гі роковини Листопадового Зриву

В дні 26 листопада відсвятковано тут пам'ять незабутніх Днів Листопада 1918 р. По торжественній Службі Божій в гр.-кат. церкві св. Константина, панахиду за бл. п. Митр. Шептицького та поляглих за волю Січових Стрільців відправили місцевий парох о. П. Леськів в сослуженні прибулих зі скитальщини о. Теофіля Калинича та о. Володимира Смулка. Гарно співав хор під управою інж. Карпяка. Глибоко релігійну та патріотичну проповідь про Митр. Кир. Андрея, Його жертвенну працю для Бога і свого народу — та про Героїв Січового Стрілецтва — виголосив о. Т. Калинич..

Вечором в театр. залі школи св. Антонія відбулась святочна Академія. Вступне слово мав о. Т. Калинич, у якому коротко переповів ґенезу Січових Стрільців, хід подій та боротьбу УГА аж до переходу за Збруч та трагічний кінець у трикутнику смерти. Згадуючи про нашу вікову неволю, підкреслив, що наш нарід не тільки що не заломлювався, але завжди був творчим і відпорним. Тому і тепер у цих переломових і історичних хвилинах, що їх переживає світ, ми не сміємо упадати на дусі, а повинні бути гордими, що Боже Провидіння покликало наш нарід в перші ряди до хрестоносного походу проти демона зла.

У цьому важливому моменті нам треба спільно в єдності темну стіну пробивати — діло славних героїв продовжати. До цеї співпраці і згоди взиває нас Воююча Україна у свойому зверненні з жовтня 1949 р.

Роздори і погубні партії не тільки, що ганьблять нас в очах чужинців, але в сучасний мент є злочином відносно українського народу та Його визвольної боротьби.

Не зражуймось, що ворог сильний. Як колись Константин Вел. у нерівному бою за св. Правду — під Христовим знаменом переміг лютого ворога, так і ми українці з усіх земель нашої Батьківщини — об'єднані у взаїмній любові під Христовим прапором, — ідім сміло вперід проти темних духів антихриста. Тоді конкретними ділами вшануємо пам'ять наших славних Борців — стіну проб'ємо — і настане світ Волі і Правди святої.

Глибоко змістовний реферат виголосив п. П. Пишко. Хор осередку СУМ під вмілою диригентурою інж. Карпяка відспівав: „Американський гимн", „Засяло сонце золоте", „Видиш брате мій" і „Ой та зажурились Стрільці Січовії". Сольоспів „Засумуй трембіто" і „Забіліли сніги білі" з великим чуттям та по-мистецьки виконала знана артистка Укр. Театру п. Олена Бенцаль-Карп'якова. Атракцією свята був дуже вдачно виведенний живий образ „Ті тисячі-тисячі могил" при співучасті панни Марії Піхо та п. Мирона Савки. Гарно випали рецитація: „Епільоґ" Лесі Українки — у гарному — мистецькому виконанні СУМ'івців та Пластунів, та деклямація учениці елем. школи Миросі Пригар. Свято закінчено національним гимном.

Дохід призначений на визвольні цілі — передано до Українського Конґресового Комітету.

Академія була улаштована заходом місцевого осередку СУМ-а, де українська молодь, місцева і прибула зі скитальщини з п. Дмитром Штогрином на чолі, положила найбільше праці і заслуг.

Учасник

ЧЕРВОНІ НА ФРОНТІ ПОЧИНАЮТЬ ВОЮВАТИ ПРОПАГАНДОЮ

Корея, 22. січня. — Заохочені, правдоподібно, успіхом аліянтської пропаганди між червоними вояками, комуністичні полководці в Кореї й собі почали в останньому „стріляти" з тої зброї, що в результаті причинилася до піднесення гумору між американськими вояками. В розкинених на фронті летючках комуністи намагаються переконувати американських вояків до дезерції, користуючись арґументами, що їм „не виплачується" вмирати за „дивіденди" та заявляючи, що така летючка може кожному американському воякові послужити „пашпортом до дому", якщо він її використає на те, щоб перебігти до червоних.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(Нотатки з советської преси)

ЗАКАРПАТТЯ В СКЛАДІ СССР 5 РОКІВ

Советська преса широко відзначила роковини прилучення Закарпаття до СССР. Як звичайно в таких випадках, вона виявила, що перед приходом советської влади стільки було всього, що злидні, тиф, трахома, неписьменність, тепер же — достатки, школи, лічниці, радість праці . . . „Давніше пісня Верховино, ти світку наш, з вікон злиденних садиб, в яких ніколо не запалювалося навіть світло, линула пройнята безмежною тугою, бо не було щастя-долі. А минуло 5 років — і верховинці співають, Гей як у тебе тут мило. Справді мило, справді любо стало жити на советській Верховині . . ." — безлично бреше кореспондент Ган з Воловця.

В АКАДЕМІЇ НАУК УССР

В академії наук УССР відбулося засідання „комітету сприяння гідробудівництву" під головуванням І. Т. Шевця. Постановлено „включитися в роботу по поданню допомоги будівникам Каховської ГЕС і Південно-українського каналу, виділити ще одну — 7-му — групу геологів для розслідування ґрунтів півдня України.

ПРИЗОВ ДО „ТРУДОВИХ РЕЗЕРВІВ"

В містах і селах УССР, по ухвалі московського центру, під сучасну пору розгортається скажена аґітація, за те, щоб молодь зголошувалася до „шкіл фабрично-заводського навчання та ґірничо-промислових шкіл". Видруковано мільйони кольорових оголошень і кличів, випущено 35 тис. листівок, тисячі фотогазет і ін. аґітаційної літератури, по селах і містах розповзлися доповідачі, аґітатори. „Юнаки і дівчата охоче йдуть вчитися у школах фабрично-заводського навчання і ґірничо-промислових школах", впевняє советська газета. В Вінницькій області, каже вона, зібрано 1000 заяв, в Харківській — 752, в Житомирській — 775. Але та ж газета вказує, що набір молоді до тих шкіл в Полтавській, Львівській та Київській областях проходить зовсім незадовільно, а тому вона навчає: „Треба повести пильнішу розяснювальну роботу серед молоді, громадськість повинна взяти діяльнішу участь у проведенні призову".

(У. Думка)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

ЛИСТИ З ЕСПАНІЇ

УКРАЇНСЬКИЙ ВЧЕНИЙ РОЗВ'ЯЗУЄ ВАЖЛИВУ ПРОБЛЕМУ ЕСПАНСЬКОЇ ГОСПОДАРКИ

Відомий український вчений, проф. др. О. Архимович, що працює в Еспанії, звернув увагу на питання еспанського сільського господарства, які вимагали практичної розв'язки в площині теоретично-наукових дослідів.

І так, одною з проблем сільського господарства Еспанії є недостача посадкового матеріялу картоплі, особливо в її центральних областях. Картопля вироджується в гарячому кліматі, як прим. в Південній Україні, чи Еспанії. Тому зараджувалося в той спосіб, що спроваджувалося з гірських районів даної країни, а коли не вистачило, то із закордону, посадковий матеріял. Пізніше придумано метод пізної посадки картоплі (від травня до липня) з такими розчисленнями, щоби біологічне утворення бульби припадало на холодні місяці, і в той спосіб одержується здоровий посадковий матеріял картоплі. В Південній Україні і в Німеччині ту методу практикується вже від давна.

В 1948 р. проф. Архимович приготовив кілька кусків землі з різним часом посадки картоплі. В 1959 р. зробив порівняннь урожаїв з тих кусків землі, і показалося, що врожаї ті перевищували на 30 відсотків врожаї еспанських посівів. Під час дальших дослідів, дійшов проф. Архимович до висновку, що передусім у Кастилії (центральний район Еспанії), в кожній місцевості можна робити репродукцію розсадкового матеріялу картоплі на місці, без потреби довозити його з інших місцевостей.

Висліди врожаю в цьому році та дальші досліди в тому напрямі мають ствердити скільки років під ряд можна робити таку репродукцію без довозу посадкового матеріялу. Повна розв'язка тієї проблеми матиме для еспанської господарки капітальне значення, бо воно означатиме крім підвищення врожаю картоплі, заощадження кожного року багатьох мільйонів чужої та власної валюти.

ВПР. О. МОРІЛІО ПРО УКРАЇНСЬКІ СКУПЧЕННЯ В ЕВРОПІ

В неділю, 29. жовтня, на запрошення Виділу Товариства У. С. К. „Обнова", члени української Громади в Мадриді зійшлися, щоб заслухати доповіді Впр. о. Морілія на тему його вражінь з подорожі по західньо - европейських країнах, під час якої він мав нагоду відвідати деякі осередки українських еміґраційних скупчень в Західній Европі.

Вперше, прелеґент зустрів українців в Римі. Там він мав нагоду зложити привітання Кир Іванові, та познайомитись з представниками української католицької церковної ієрархії, які з нагоди української прощі до Риму, приїхали на чолі своїх вірних. В той час багато говорилося в Римі про українців, тим більше, що на невеличку групку українських прочан звернув особливу увагу святіший Отець.

Перебуваючи на терені Німеччини, Голяндії, Бельгії та Франції дуже гостинно приймали Впр. О. Морілія так церковні, як і світські українські чинники. Оглядаючи в їхньому супроводі приміщення, установи, редакції і т. п. українські еміґрації, я на кожному кроці, говорив достойний прелеґент, відчував величезну живучість українського ґенія на чужині. Так і вичувалось, з якою запопадливістю, з якою силою та посвятою ті люди в найбільш неприґожих умовах використовують найменшу нагоду для якоїсь конструктивної праці. Вичувається, продовжав Впр. О. Морілio, що всі вони як би приготовлялися до чогось великого в майбутньому, і стараються не проґавити ні одної нагоди, ні одної можливости для зроблення чогось позитивного для добра своєї країни. А попри те все вичувається в тих людей величезну, фанатичну віру в майбутнє свого народу, і ота незломна віра українців в їхнє майбутнє, це отой рушійний мотор їхнього динамізму.

СТИПЕНДІЇ ДЛЯ СТУДЕНТІВ СХІДНО-ЗАХІДНОЇ ЕВРОПИ

Кембридж Спрінґс, у стейті Пенсилвенія. — Д-р А. П. Колеман, президент „Алайенс Каледж", утримуваної фундацією Американської Полонії, оприлюднює існування стипендії у висоті $7,440 для нових студентів, включаючи й українців у Злучених Державах, від січня 1951 р. Стипендія призначена для таких студентів, що займаються „програмою придуманою для американських експертів, які можуть дивитися на проблему Сходу-Заходу в її дійсній перспективі". Зголошення на стипендію належить вносити на адресу: Dr. A. P. Coleman, Alliance College, Cambridge Springs, Pa.

● Кол. сенатор Елберт Томас назначений високим комісарем для завідування островами на Тихому океані. Ці острови находяться тепер під адміністрацією департаменту фльоти, а від 1. липня будуть перенесені до департаменту внутрішніх справ.

ПРОДОВЖЕННЯ ДОГОВОРУ В СПРАВІ ТАРИФИ

Вашинґтон. — У комісії засобів і способів палати репрезентантів відбувається переслухання свідків і знавців міжнародних економічних справ для підготови продовження теперішнього договору про взаємний товарообмін. Закон в цій справі вигасає 12 червня 1951 р., а для підготови нового міжнародного митного договору ведуться саме в Торвей, у Великобританії, конференція різних країн. Секретар стейту Дін Ачесон, як перший свідок в цій справі, заявив, що теперішній закон про можливість відновлювання договору про взаємний товарообмін треба відновити на три роки з такими змінами, які будуть ухвалені на конференції в Торквей. Идеться про стабілізацію торговельних зв'язків і злучених з цим митних оплат серед непевного міжнародного положення.

55 ВИПАДКІВ ІНФЛЮЕНЦИ НА МАВРЕТАНІЇ

Ню Йорк. — Корабель Мавретанія, який причалив до тутешнього порту з Англії, привіз 55 пасажирів на недугу інфлюенци, яка тепер поширюється в згаданій країні. Д-р Генрі М. Фрідман, лікар Прилюдної Служби Здоров'я Злучених Держав, заявив, що нема причини побоюватися заволічення недуги до Америки й тому тільки одного подорожного примістили у шпиталі на Еллис Айленд, а інших випустили в дальшу дорогу домів. Членів корабельної залоги, хворих на інфлюенцу, затримано в їхніх кабінах на кораблі до часу виздоровлення.

АЙВЕС ЗА ВИРІШЕННЯ ВИСИЛКИ ВІЙСЬК АЖ ПІСЛЯ ПРИЇЗДУ АЙЗЕНГАВЕРА

Рочестер. — Сен. Ирвінґ Айвес на зібранні Американської Сіоністичної Ради висловив домагання, щоб Конґрес стримався з вирішенням питання, чи посилати американські війська до Европи, доки не приїде звідти ген. Двайт Д. Айзенгавер зі своїм звітом. Згадуючи про заяву президента, що він має право висилати американські війська на підставі конституції, Айвес признав, що президент повинен мати широкі повновласти в таких справах, одначе повинен теж радитися Конґресу. Якщо б Труман був так зробив перед висилкою військ до Кореї, Конґрес був би тепер у кращім положенні і непорозуміння між Конґресом і президентом не було б набрало такого розголосу.

● Книжка, яку написав покійний д-р Ілля Гузар, має заголовок „Калитка й меч". У ній він розглядав видатки Конґресу на військові потреби. Небіжчик був спеціялістом у справах американських індіян і їздив на студії над ними до Аляски.

ЗУАДК в Дії

(Продовження зі стор. 2-гої)

Українських Комбатантів, Братства УСС, Братства Української Дивізії, Української Автокефальної Православної Церкви, Редакцій газет: „Українські Вісті", „Християнський Голос", „Український Самостійник" та кореспонденти „Українського Слова" і „Українець-Час" з Парижа, Президії УН-Ради і її Виконного Органу, Центральних Комітетів УНДО, УРДП, УНДС, і УСП, обох груп ОУН, Закордонного Представництва УГВР, Місії УПА при ЗП УГВР, Союзу Конструктивно Творчих Сил України, Ліги Українських Політв'язнів, Союзу Земель Соборної України, Союзу Українських Журналістів, Черч Ворлд Сервіс, як теж особи: Б. Феденко, о. Стах, д-р Левицький, д-р Штайн, Ткаченко та інші.

Я свідомо вичислив ці організації, бо вони творять цілість нашого українського життя на еміґрації. Деякі між ними навіть ворогують, але їхні розбіжності зникають, як йдеться про інституцію з таким авторитетом і з такою загально-українською вартістю, як їх має ЗУАДКомітет. Це був збір найчільніших українських громадян на еміґрації, людей різних політичних напрямків, різного походження, віровизнання. Це була інформаційна конференція, на якій представники нашого громадянства могли познайомитись з цілістю праці ЗУАДКомітету в Европі, могли висловити свої думки на цю тему та одержати відповідні вияснення на поставлені запити. Я не буду повторювати подрібно самого перебігу одних і других нараз, бо про це вже була мова в пресі. Згадаю тільки, що на цих нарадах речевими аргументами стверджено, що ЗУАДК став сьогодні головною базою і остоєю всього українського життя в Европі поза залізною заслоною, що він не тільки зберігає там українську спільноту при житті, але й вивів або допоміг вивести українську справу в міжнародний світ, зробити її аргументом в політичному житті. На цих нарадах висловлено однодушне бажання, що праця ЗУАДКомітету мусить продовжуватися в Европі і після закінчення діяльности IPO, бо можуть настати часи і заіснувати обставини, в яких українське життя в поодиноких західно-европейських країнах зможе діяти і проявлятися тільки через ЗУАДК. Великанську ролю ЗУАДКомітету в житті нашої еміґрації в поодиноких европейських країнах можна собі усвідомити, познайомившись бодай побіжно з деякими конкретними фактами з його діяльности. І власне на ці факти ми насамперед бажали б звернути увагу нашого громадського загалу в Америці, без активної піддержки якого ЗУАДКомітет не тільки не міг би цеї праці виконувати й продовжувати, але й існувати.

(Дальше буде).

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Л. Ш., Тортл Крік, Па. — Ваші завваги слушні. Не хочемо розводити широкої дискусії на тему календаря, щоб не відвертати уваги від інших важних справ, які є дуже актуальні й відносяться до нашої політичної акції. До того властиве вирішення є в руках церковної влади.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ВЕСТ ІСТОН, ПА. — Відділ 438 повідомляє своїх членів, що на 1951 рік зістали вибрані ось такі урядники: Савчук Тідор, предс.; Степан Терлецький, мол., секр. і кас.; Василь Франт, контрольор. — За уряд: Терлецький.

ВЕСТ ІСТОН, ПА. — У відділовім оголошенні зборів Тов. ім В. Хмельницького, від. 137, помилково подано імена Д. Вернюк і І. Вернюк, а має бути Д. Вересюк і І. Вересюк.

ЩАДІТЬ У ЛЕГКИЙ СПОСІБ... КУПУЙТЕ СВОЇ БОНДИ ЧЕРЕЗ ПЕЙРОЛ СЕЙВІНҐС"!

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Ділимося сумною вісткою з членами Тов. ім. полк. Євгена Коновальця, від. ч. 240 У. Н. Союзу в Клівленд, що дня 3. січня 1951 р. помер наглою смертю член нашого відділу

СТЕПАН ПАНЬКІВ,

проживши 37 р. Покійний родом із села Богданівка, пов. Перемишляни. Приїхав до Америки в листопаді 1949 р., щоб перетривати лихоліття та колись повернутись на рідну землю до своїх найдрожчих, дружини і двоїх дітей. На жаль, жорстока смерть попередила його мрії та бажання. — В. Н. П.!

На похороні зложили, замість цвітів на могилу, $10 на УПА такі особи: По $2: Т. Нич і Марія Нич; по $1: М. Пукач, В. Жук, А. Волошин, І. Клик, Я. Валяш і І. Грицкевич.

Секретар від. 240.

Ділимось сумною вісткою з Рідною, Друзями і Знайомими, що дня 4. листопада 1948 р. поляг в бою на Рідних Землях за волю України

Мґр. ЗЕНОВІЙ ТЕРШАКОВЕЦЬ-ФЕДІР

Крайовий Провідник ОУН ЛК.

Покійний народився дня 19. серпня 1913 року в селі Якимчицях, Західна Україна.

ПАНАХИДА по сл. п. Зеновію Тершаковець-Федір відбудеться в неділю, 28. січня 1951 р. в церкві св. Юрія при 7.вул. Іст, Ню Йорк, о год. 12:30 (після дванадцятки), на яку запрошує Рідню, Друзів і Знайомих горем прибита

сестра МАРІЯ БІЛИК.

РОЗШУКИ

Пошукую **СЕМЕНА КОГУТА**, котрий походить з повіту Калуш. В 1949 р. відїхав з Німеччини, Табір Ґіріньден. Хто знає про него, або він сам, прошу зголоситись до:

JAKIW FEDIRKO
3209 Hammond St., Detroit 10, Mich.

Пошукую родину **БУРБАНА ВАСИЛЯ** і дружину **АННУ**, останньо жили в американській зоні, таборі Leipheim, Німеччина, виїхали до Америки приблизно 8 міс. 1950 р. до Филаделфії. Хто знає їх адрес, або вони самі, прошу зголоситись до:

WASYL KICIAK
2742 Burnside Ave., Detroit 12, Mich.

Пошукую брата **ВАСИЛЯ ОЛІЯР**, сина Федора і Марії з с. Сівшина, пов. Перемишль, Зах. Укр., котрий виїхав до Америки 1914 р. В роках 1918-1919 перебував у Ню Йорку. Хто про него знає, або він сам, прошу зголоситись до:

MYCHAJLO OLYAR
633 Beaver Road, Ambridge, Pa.

Пошукую свого дятька **МАКАР ОСИПА**, сина Стефана і Катерини, з села Якимів, пов. Камінка Струмилова. Виїхав до Америки зараз по першій світовій війні і має перебувати в Дітройт або в Ню Йорку. Хто знає про него, або він самий, прошу зголоситись на адресу:

SEMKO MYCHAJLUK
85 Willett Street,
New York 2, N. Y.

ТОВ. „СВОБОДА", 194 ВІД. У.Н.СОЮЗУ В НЮ ЙОРКУ

—: повідомляє, що :—

ДОРІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА

— відбудуться :—

В СУБОТУ, ДНЯ 27. СІЧНЯ (JAN. 27) 1951

з год. 6. після полудня починаючи

в домівці Товариства при вул. Ст. Маркс Пл., число 12 побіч 3-тої Еве., на 3-тім поверсі.

ДОКЛАД в організаційних справах виголосить В. Загаєвич, організатор УНС, тому просимо всіх членів конечно і на час прибути, оскільки це лише можливе.

ТАРЗАН, ч. 2518. Підземне місто Путра.

„Знайшли колодку" — відповів Іннес. „Це справа Гуджи, отої хитрої" — доповів Ґгак.

„Оці вежі, це знак, що там є вхід до Путри" — пояснював Ґгак. „Це підземне місто магарів і наша ціль".

„Якось" — піддавав думку Іннес — „мусимо спробувати втечи". Ґгак потряс головою. „З Путри і від магарів нема втечі".

Магари не мають ушей ані говореного слова. Вони розмовляють знаками. „Незабаром ми дізнаємося про нашу долю!"